

"Akik az ő szeretetében bíznak"

2007. October 24.

Igehirdetés Hajmáskér, 2007.10.21.

Textus:

Nem a lovak erejében leli kedvét, nem a férfi izmaiban gyönyörködik. Az istenfélőkben gyönyörködik az ÚR, azokban, akik az ő szeretetében bíznak. (Zsolt 147,10-11)

Igehirdetés:

Kedves Testvéreim!

A most felolvasott Ige akkor jutott eszembe, amikor a kisfiam születése után mindenki sok jószándékú kérdéssel árasztott el, és folyamatosan azt kérdezték, hogy hány centi, hány kiló, mi a neve. Hogy vajon egészséges – beteg, hogy mit lehet tudni róla. Igen, mi emberek, így gondolkodunk, hogy ha le kell írni valakit, ha beszélni kell valakiról, akkor ezek a legfontosabb paraméterek, ha egy újszülöttről beszélünk, esetleg még az, hogy egészséges-e, és hogy minden rendben van-e. Ha pedig egy felnőtt emberről beszélünk, akkor megemlíjtük, hogy jól keres vagy rosszul keres, jól érzi magát a bőrében, vagy nem, van hatalma, vagy nincs hatalma. Mert mi emberek, igenis így gondolkodunk.

Amikor meghatározzuk önmagunkat, és önmagunkról felnőtté cseperedve kialakul egy kép, amikor elképzeljük, hogy milyen jövőt szeretnénk magunknak – valljuk be őszintén – alapvetően ezek a gondolatok jutnak eszünkbe. Szeretnénk szépek és izmosak lenni, szeretnénk jól kinézni, szeretnénk, ha meglenne mindenünk, ami kényelmet – szerintünk – biztonságot adhat ebben az életben, ha egészségesek lennénk, s csupa-csupa olyan dologról beszélünk, amely itt ebben az anyagi világban megfogható dolgok.

Nem véletlen, hiszen el is mondjuk folyamatosan, hogy itt, ebben a testben, itt, ebben a világban, itt kell jól éreznünk magunkat. Nem is beszélve arról, hogy ha körülnézünk, megnézzük, hogy embertársaink hogyan élnek és mit várnak el az élettől, ha bekapcsoljuk a televíziót, mit mondanak. Az idős hölgyeknek ránckisimító krémet javasolnak, és azt mondják, hogy csak az az igazi élet, ha valaki elmegy a plasztikai sebészhez, ha letagadja a korát, ha eltitkol mindent, és az életünk vége felé nézzünk ki úgy, mint annak delén. Ha különböző televíziók, reklámok, újságban, mindenhol azt mondják, hogy akkor érezhetjük jól magunkat a bőrünkben, ha sikeresek is vagyunk.

Nekem erről mindig eszembe jut a Hegedűs a háztetőn című musical, ahol Tevje, a szegény tejeseMBER, aki nagyon kedélyesen éli az életét, elénekli az azóta híressé vált „Ha én gazdag lennék...” kezdetű dalát. Tudjátok, ebben a dalban elhangzik az, hogy ő azért szeretne gazdag lenni, mert akkor az emberek például hozzá járnának tanácsot kérni. Mert hiszen aki gazdag, az tudja, hogy kell élni. Aki gazdag, az példaképpé válhat más emberek számára. Aki megengedheti magának, hogy nagy háztartást tartson, na ő az, akit követni kell, ő az, aki igazán tudja, hogyan kell élni.

Kedves Testvéreim, azt kell, hogy mondjam, hogy a világ körülöttünk folyamatosan ezt sugallja nekünk. És a minap, amikor hosszú évek kihagyása után megint belefutottam egy ismerősömbe, aki ennek a scientológia egyháznak a tagja, és elkezdtem beszélgetni, akkor ismét jött nekem azzal, hogy az embernek az életében az a fontos, hogy a saját akarata valósuljon meg. Hogy mi legyen hatással a világra, és ne a világ befolyásolja a mi életünket. Hogy mi alakítsuk át a saját környezetünket, és ne hagyjuk azt, hogy a többi embertársunk letaposson, kihasználjon, tönkretegyen minket. Elgondolkoztam azon, hogy ha egy egyháznak ez a hivatalos tanítása, milyen egyház lehet az? És hogy én keresztyén emberként mért nem tudok együtt gondolkodni, együtt érezni ezzel az emberrel, akivel pedig éveken keresztül nagyon jó viszonyunk volt. S ráébredtem, hogy azért, mert pontosan az ellenkezőjében hisz annak, amiben én. Én azt hiszem, hogy ebben a világban az Istennek kell cselekedni. Én azt hiszem, hogy a mi feladatunk nem az, hogy ráerőszakoljuk embertársainkra a saját akaratomkat, hogy megvalósítsuk önmagunkat, sokkal inkább az, hogy nagy és magasztos eszméknek, a közösségnek, de leginkább a Teremtő, Gondviselő, Megtartó Istennek a szolgálatába állítsuk létezésünk minden pillanatát.

És elgondolkoztam azon is, amely anekdotát már mondtam egyszer Nektek, de mégis nagyon-nagyon jól leírja, hogy hova visz a kétféle gondolkodás. Következőképpen szól az anekdóta, hogy egy embernek megadatik az, hogy még életében kirándulást tehessen a pokolba és a mennyországba egyaránt. Amikor első helyre benyit az ajtón, akkor lát egy gyönyörűséges asztalt, telerakva minden földi jóval. És nagyon sovány embereket, akik ott ülnek az asztaloknál. Pedig mindegyiknek van evőeszköz is a kezében, olyannyira, hogy hozzá is nőtt. De olyan nagyok ezek az evőeszközök, hogy egyszerűen hosszabb, mint a kezük, és nem tudják a saját szájukhoz vinni az ételt vele, mert hiába szúrja bele az ember a villát, így is csak a füléhez tudja tenni, de soha nem a szájához az ételt. És éheznek, és szenvednek az emberek, pedig ott van minden előttük, ott van a megrakott asztal. Aztán benyit a másik szobába, ugyanolyan megrakott asztalt lát, az ottlévő embereknek ugyanúgy hozzá van nőve az evőeszköz a kezükhöz. Igen ám, de mindegyik a vele szemben lévő eteti. Beszélnek egymással, és megkérdezik, hogy mit szeretné enni, beleszúrja a csirkecombot, és a másinak a szájához, ahova az ő hosszú evőeszköze pont el tud érni, és ezek az emberek

mosolyognak, ezek az emberek boldogok, ezek egymásért cselekszenek, nem pedig a saját javukra, és mindenki elégedett, mindenki kitelt ember, s mindenki boldog ember.

Azt hiszem, nem kérdéses számotokra, hogy melyik a mennyország és melyik a pokol. A feltételek ugyanazok mind a két esetben. A feltételek ugyan olyanok, mégis, azok az emberek, akik az asztalhoz ülnek, tették vagy mennyországgá, vagy pokollá a saját szobájukat. Az alapján, hogy ők magukat akarják előtérbe tolni, vagy a másíknak szeretnének segíteni, mert a másik is viszont segít nekik, mert ez a legfontosabb szabálya a mennyországnak, mert ez a tökéletes megvalósulása annak, hogy szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. Add neki azt a legjobb falatot, amit magadnak néztél ki, és akkor bizton számíthatsz rá, hogy ő is a legjobbat fogja adni neked.

Persze már háromezer évvel ezelőtt is, vagy amikor ezek a sorok leíródtak, az emberek akkor is úgy gondolták, hogy az a szerencsés ember, és azt kegyeli az Isten kizárólag, akinek sok lovat ad. Ma is így gondolkodunk, csak nem lóban, hanem lóerőben számolunk. Ma a ménest egyetlen autó testesíti meg sokak számára. Ma is, ha megnézzük a reklámokat, ha megnézzük, hogy mi az ideális vágyott cél, amit bennünk kialakítanak, hát a legtöbb esetben izmos férfiakat és csodaszép nőket ábrázolnak. Mindig úgy jelennek meg, hogy ilyenek legyetek, mert ez a szép.

Ugyanakkor, kedves Testvéreim, az ember hogyha ismeri a másikat, ha nem a külsejét látja, akkor ráébred arra, hogy a saját édesapánknak, édesanyánknak a ráncai is szépek, vagy szépek voltak, míg élt. Hogy a saját gyerekeimet amikor kézbe vettem, és egy bögmásinát lát az ember, valaki, aki lila és vörös, nem hasonlít az elképzeléseinkre, mégis gyönyörű. Izmos? Nem. Véres? Igen. Így képzeljük el? Igen. Mert nem azt látjuk benne, ami a fizikai valóság. Hanem azt látjuk, ami megindít minket, szeretetet, és az isteni gondviselésnek valamilyen forrását.

Tudjátok, kedves Testvéreim, épp ezért van, hogy újra meg újra az Isten figyelmeztet minket. Hogy Isten Igéjét elővéve megtapasztalhatjuk ezt, vagy amikor meglátjuk a másik embernek a rejtőző szépségét, a csak számunkra különlegességét, akkor ráébredünk arra, hogy bizony-bizony igaz mindaz, amit a zsolttáros 3-4000 évvel ezelőtt leírt.

S főleg akkor, hogyha elkezdünk önmagunkra is így nézni. És belegondolunk abba, hogy hát mi mit értünk el az elmúlt években – évtizedekben? Gazdagok lettünk? Nem. Sikeresek? Talán egy picit. Van hatalmunk? Ugyan kérem! S mégis szeret minket az Isten. Mégis odafordult hozzánk, mégis, még meg sem születtünk, már a Krisztust fölládozta értünk, és ebben az életben, itt, ebben a földi világban is apró jeleket ad nekünk. Apró bizonyágtételeket arról, hogy „gondolok rád”, „fontos vagy nekem”, „szeretlek”. Miért? Talán azért, kedves Testvéreim, mert az Isten nem néz reklámokat. Mert Istennek nem az kell, hogy mennyire vagyunk kisportoltak. Isten nem érdekli, hogy a legmodernebb autóba ülünk-e, és a legszebb ruhánk vajon mennyit ér. Hanem azt nézi, hogy mi hogyan fordulunk Hozzá. Hogy van-e szeretet a mi szívünkben. Vannak-e olyan belső értékeink, amiért érdemes hozzánk odafordulni. Vannak-e olyan, talán sokak számára láthatatlan tulajdonságaink, megvan-e a lehetőség bennünk arra, hogy jobbak legyünk, vagy jobbá tegyük a világot, hogy tudunk-e egy-egy pillanatban hálát adni Neki. Köszönetet mondani. Tudunk-e valóban élni, s tudunk-e önzetlenül tenni egymásért valamit.

Mert, tudjátok, kedves Testvéreim, én azt látom, hogy akinek sok a hatalma, akinek sok a pénze, aki elért mindent, amit akart, az hajlamos azt mondani, hogy igen, ezt én csináltam. Nem véletlenül alakult ki az, amit az angol nyelvterületen így mondanak, hogy „self made man”, az önmegvalósító ember, az önmagát sikeressé tevő ember fogalma.

Tudjátok, kik találták ki? Akik gazdagok voltak, akik sikeresek voltak, és akik nem akartak az Istennek hálát adni. Akik nem akarták elfogadni azt, hogy bizony-bizony nekik is szükségük volt arra, hogy megfelelő pillanatokban Isten segítsen rajtuk. Akik nem akarták elismerni, hogy a gazdagság legnagyobb csúcán is az életben maradás következő pillanatához is szükségünk van az Isten gondviselésére.

Mert, kedves Testvéreim, az Istenfélelem, ami nem rettegés az Isten bosszújától, hanem elfogadása annak, hogy Ő egy nagyobb hatalom, akivel nem megyek szembe, hanem inkább együttműködöm vele, az pontosan ezen alapul. Hogy bízik az ő szeretetében, tudom, hogy csak Ő adhat nekem még 5 percet, és tudom, hogy eddig is már mennyit adott.

Tudjátok, itt kezdődik, hogy kit szeret az Isten. És itt kezdődik az, hogy ezt a világot, gondolatok bele, hogy azzal együtt tudja szeretni, hogy minden, szinte minden ellene szól, és ellene beszél. Azzal együtt szereti, hogy még néha mi is beállunk a sorba, és megyünk előre, hajszojzuk azokat a dolgokat, amelyek persze lehet, hogy öt percre boldoggá tesznek minket, de nem tudnak sem a magunk, sem a szeretteinknek se életéhez, se egészségéhez még egy picit hozzátenni sem.

Tulajdonképpen az ember akkor tanulja meg igazán szeretni az Istent, amikor ráébred, hogy ő egy parázs, egy apró szikra. Egy lángocská, akinek szüksége van arra, hogy a tűznél ülő ember újabb és újabb ágakat, újabb és újabb tüzelőanyagot tegyen bele, hogy lángolni tudjon. És hogy az élet tüzelőanyagát azt nem mi adjuk, nem belőlünk táplálkozik, hanem mi is kapjuk valahonnét. Ajándékba.

S tudjátok, ha erre ráébredünk, akkor lehet újragondolni az egész életet. Akkor lehet egészen másként nézni ellenségeinknek és barátainknak a bűneire, tévedéseire, a saját bűneinkre, és tévedéseinkre, mindarra a jó dologra, amit megvalósítottunk, és mindarra a sok jóra, amit még megtehetünk.

Ugyanis, kedves Testvéreim, a keresztyén ember talán ebben szabadabb a többinél. Hogy mer jót tenni. Mer önzetlenül élni, mer valami olyat tenni, amiből nem származik haszna, amitől nem lesz izmosabb, amitől nem lesz gazdagabb, amitől nem lesz erősebb, vagy egészségesebb. De ami által meg tudja mutatni a világnak, hogy ő a Krisztus embere. Hogy ő az Isten törvényét nem csak betartja, nem is betartatni igyekszik, hanem felmutatja, mint lehetőséget. Mint az örök életre jutásnak egy mindenki számára kínált lehetőséget.

Tudjátok, sokan vannak a mai világban, akik azért lesznek öngyilkosok, azért dobják el az életüket, vagy azért lesznek, ugymond, depressziósok, ami népbetegség lassanként nálunk, mert ők úgy gondolják, hogy ők nem szépek, ők úgy gondolják, hogy nem gazdagok, hogy ők nem hatalmasok, ők nem olyanok, mint a reklámból kilépő modellek, nekik nincs pénzük megvenni a ránckifeszítő krémeket, nem tudnak műmelleket csinálni maguknak, és talán bottal kell járni, talán megöregedtek, és talán úgy érzik, elrohan mellettük a világ.

S Ti tudjátok, mi mindannyian tudjuk, hogy oda lehet lépni hozzájuk, lehet azt mondani nekik, hogy talán a gyors autóval elszáguldó embernek nem, talán azoknak a vezetőknak, azoknak a hatalmas embereknek nem vagytok fontosak, akik azt hiszik, hogy ők döntenek a sorsotokról, de a Mindenség Istene, az Élet forrása, az örök életet adó Isten fontosnak talál titeket. A Ti erőtelenségeteket, a Ti nem tökéletes emberi létezéséteket, mert pontosan ezáltal mutatja meg, hogy mennyire szereti saját teremtményeit.

Nem gyómlál és nem válogat, ahogy a zsoltár mondja, még a károgó hollót is megalégíti. Pedig aztán az semmi mást nem csinál. Miért? Azért, mert egyformán szeret. Mert nem mércét állít elénk, hanem mérni tanít minket. Nem önmagunkhoz mérni a világot, nem másik emberhez, hanem Őhozzá, s az Ő egyszülött Fiához, a Krisztushoz. S nekünk, higgyétek el, ez a legszentebb feladatunk, ránk nem bíztak mást, és ezt is elég nehéz megcsinálni, hogy az embereknek átadjunk egy újabb tudást. Hogy a tömeggel szembe menve úgy, ahogy a zsoltáros idejében is, ahogy Krisztus idejében is, ahogy a reformáció idejében is, felemeljük szavunkat azért, hogy ami igazán fontos, az a szemnek láthatatlan. S hogy jól csak akkor látunk, ha a szívünkkel a Krisztushoz mérünk minden embert. Ámen.

Utóima:

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük a Te gondviselő, vigasztaló szavaidat, amelyek megtanítanak minket arra, hogy nem azok az igazi értékek e világban, melyeket mi néha úgy gondoljuk, hogy meg tudunk fogni, meg tudunk enni, vagy amelyek hatalmat, erőt, gazdagságot adnak nekünk. Hanem azok a pillanatok, amelyben tudunk gyengék lenni, amelyek mint egykor atyánk és anyánk ölében, odabújhatunk Hozzád, amelyben érezhetjük azt, hogy milyen jó kicsinek, mégis átöleltnék és dédelgetettnék lenni. Add, Urunk, hogy mi tudjunk bizonyosságot tenni erről a körülöttünk lévő világban. Tudjunk rámutatni embertársainknak arra, hogy nem a legnagyobb a legboldogabb, hanem az, akit leginkább szeretnek, s aki leginkább viszonzni tudja mindazt a szeretetet, amely Tőled és embertársaitól árad felé. Mindenség Istene, add, hogy ne feledjük el ezt a tudást, hanem szolgáljuk egy életen át a Te szent Fiad, a Mi Urunk Krisztus ügyét. Urunk, erősíts minket és taníts minket, óvj meg minket a kétségektől, és add, hogy életünk minden pillanatában tudjunk bízni és hinni a Te gondviselő atyai kegyelmedben. Mennyei Édes Atyánk, légy azokkal is, akik most nincsenek közöttünk, akiket talán kötelességük, talán betegségük, talán munkájuk, talán szórakozni vágyásuk elszóltatott innét e gyülekezet közösségéből. Engedd, hogy a távolságot legyőzve is érezzék szeretetünket, adj gyógyulást nekik, egyenged az élet útján őket, a Te atyai, isteni akaratod szerint. Mindenség Istene, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szent Fiadnak nevében, a mi Urunk Krisztusában, aki így tanított minket imádkozni:

Úri ima:

„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.”

Áldás:

„És az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Úr Jézus Krisztusban.” (Filippi 4, 7) Ámen.